

BENJAMIN
LUDWIG

GINNY
MOON
HEEFT GELIJK

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

© 2017 Benjamin Ludwig LLC
Oorspronkelijke titel: *Ginny Moon*
Vertaling: Mieke Trouw
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Omslagbewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2530 8
NUR 302
Eerste druk juni 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Dinsdag 7 september,
18.54 uur

De elektronische baby van kunststof blijft maar huilen.

Mijn adoptieouders zeggen dat ze op een echte baby moet lijken, maar daar lijkt ze helemaal niet op. Ik kan haar niet troosten. Zelfs niet als ik haar heen en weer wieg of haar de fles en een schone luier geef. Als ik haar probeer te sussen en op mijn vinger laat zuigen, kijkt ze alleen maar dommig voor zich uit, en ze blijft maar krijsen.

Ik houd haar nog één keer dicht tegen me aan en herhaal in mijn hoofd dat ik lief en rustig moet blijven. Vervolgens probeer ik alles uit wat Gloria altijd deed als ik door het lint ging. Daarna ondersteun ik haar achterhoofdje en wip ik zachtjes op mijn tenen heen en weer. 'Stil maar, stil maar,' zeg ik. Mijn toon loopt van hoog naar laag, als een liedje. Daarna zeg ik: 'Het spijt me, echt waar.'

Maar de baby gilt maar door.

Ik leg haar op mijn bed, en als ze nog harder gaat huilen, kijk ik of ik mijn babypop ergens zie. De échte. Ook al weet ik dat ze hier niet is. Ik heb haar in Gloria's appartement achtergelaten, maar van huilende baby's word ik zo onrustig dat ik naar haar op zoek móét gaan.

Het is een soort regeltje in mijn hoofd. Ik zoek in alle laden. In de kledingkast. Op alle plaatsen waar een babypop kan liggen.

Zelfs in de koffer. Die lijkt op een grote, zwarte doos en heeft rondom een rits. Ik trek hem onder mijn bed vandaan en maak hem open, maar mijn babypop ligt er niet in.

Ik haal diep adem. Ik moet zorgen dat die elektronische baby haar mond houdt. Als ik haar in de koffer leg, er een heleboel dekens en knuffelbeesten omheen prop en de koffer weer onder mijn bed schuif, hoor ik haar misschien niet meer. Dan is het net alsof ik de herrie diep in mijn hoofd wegstop.

Want in het hoofd zitten de hersenen. Dat zijn heel duistere ruimtes waarin niemand iets kan zien, behalve ik.

Ja, dat lijkt me een goed idee. Ik leg de elektronische baby van kunststof in de koffer en raap vlug wat dekens bij elkaar. Die leg ik boven op haar gezicht, en daarna leg ik er ook nog een kussen en een paar knuffelbeesten op. Ik denk dat het kabaal zo wel zal ophouden.

Om te huilen moet je namelijk kunnen ademen.

Dinsdag 7 september,
19.33 uur

Ik heb gedocht, maar de elektronische baby huilt nog steeds. Het was de bedoeling dat ze onderhand stil zou zijn, maar ze blijft krijsen.

Papa en mama, mijn adoptieouders, kijken op de bank naar een film. Mama zit met haar voeten in een emmer water. Ze zegt dat haar voeten de laatste tijd opgezwollen zijn. Ik loop de woonkamer in en ga afwachtend voor haar staan. Omdat ze een vrouw is. Ik voel me veel meer op mijn gemak bij vrouwen dan bij mannen.

‘Hoi, Ginny,’ zegt mama terwijl papa de film met de afstandsbediening op pauze zet. ‘Wat is er? Je ziet eruit alsof je iets wilt zeggen.’

‘Ginny,’ zegt papa, ‘heb je weer aan je handen gepulkt? Ze bloeden.’

Dat zijn twee vragen, dus ik geef geen antwoord.

Dan zegt mama: ‘Ginny, is er iets vervelends gebeurd?’

‘Ik wil de elektronische baby niet meer,’ zeg ik.

Ze veegt haar haar van haar voorhoofd. Ik vind dat ze mooi haar heeft. Deze zomer mocht ik proberen of ik het kon vlechten. ‘Het is bijna veertig minuten geleden dat je onder de douche bent gegaan,’

zegt ze. ‘Heb je je best gedaan om haar stil te krijgen? Hier, hou dit er maar op, dan pakken we wat pleisters voor je.’

Ze geeft me een servetje.

‘Ik heb haar de fles gegeven en drie keer verschoond,’ vertel ik. ‘Ik heb haar heen en weer gewiegd, maar ze wilde niet ophouden met huilen. Daarom heb ik...’ Ik maak mijn zin niet af.

‘Ze klinkt nu heel anders,’ zegt papa. ‘Ik wist niet dat ze zo veel lawaai kon maken.’

‘Kun je alsjeblieft zorgen dat ze ophoudt?’ vraag ik aan mama. En dan nog eens: ‘Alsjeblieft?’

‘Ik ben heel blij dat je ons om hulp vraagt,’ zegt mama. ‘Patrice zou erg trots op je zijn.’

Ergens achter uit de gang klinkt het gehuil weer, dus ik kijk om me heen of ik me ergens kan verstoppen. Want ik weet nog dat Gloria in het appartement altijd uit de slaapkamer kwam als ik mijn babypop niet stil kon krijgen. Dat deed ze vooral als ze een man op bezoek had. Soms hoorde ik haar al aankomen als mijn babypop huilde en dan klom ik met mijn babypop op de arm vlug het raam uit.

Ik klem het servetje in mijn vuist en doe mijn ogen dicht. ‘Als jij zorgt dat ze stil is, vraag ik voortaan altijd om hulp,’ zeg ik, mijn ogen openend.

‘Ik ga wel even kijken,’ zegt papa.

Hij staat op. Als hij me passeert, duik ik in elkaar, maar dan zie ik dat hij Gloria niet is. Hij kijkt me verbaasd aan en loopt door naar de gang. Ik hoor hem de deur naar mijn kamer openmaken. Het gehuil klinkt nu weer harder.

‘Ik weet niet of dit een goed idee was,’ zegt mama. ‘We wilden je laten zien hoe het is om een echte baby in huis te hebben, maar dit loopt niet helemaal zoals we hadden gedacht.’

In mijn slaapkamer klinkt het gehuil op zijn allerhardst. Papa

komt weer terug naar de woonkamer, met een van zijn handen in zijn haar. ‘Ze had de baby in haar koffer gestopt,’ vertelt hij.

‘Wát?’

‘Ik moest op het geluid afgaan, want ik zag haar nergens liggen. Ze heeft haar met een stel dekens en een paar knuffelbeesten in haar koffer gepropt, de rits dichtgedaan en het hele zaakje onder haar bed geschoven,’ zegt hij.

‘Ginny, waarom heb je dat gedaan?’ wil mama weten.

‘Ze bleef maar huilen,’ leg ik uit.

‘Dat snap ik, maar –’

Papa valt haar in de rede. ‘We worden alle drie stapelgek als dit niet ophoudt. Ik heb geprobeerd haar stil te krijgen, maar mij lukt het ook niet. Ik denk dat ze niet meer ophoudt. Ik stel voor dat we Mrs. Winkleman bellen.’

Mrs. Winkleman is mijn lerares verzorging.

‘Ze zei dat ze Ginny vanochtend een nummer voor noodgevallen heeft gegeven,’ zegt mama. ‘Het staat op een papiertje. Kijk even in haar rugzak.’

Hij loopt naar de gang en maakt de deur van mijn slaapkamer weer open. Ik druk mijn handen tegen mijn oren. Hij komt terug met mijn rugzak.

Mijn adoptiemoeder vindt het papiertje en pakt haar telefoon. ‘Mrs. Winkleman?’ hoor ik haar zeggen. ‘Ja, u spreekt met de moeder van Ginny. Het spijt me dat ik u nog zo laat bel, maar we hebben een probleem met de baby.’

‘Maak je maar geen zorgen,’ zegt papa tegen mij. ‘Dit is over een paar minuten afgelopen en dan kun je naar bed. Het spijt me dat dit allemaal zo op je zenuwen werkt. We dachten echt –’

Mama legt de telefoon neer. ‘Ze zegt dat de baby een gaatje achter in haar nek heeft. Als je daar een paperclip in steekt, kun je haar met een knopje uitzetten.’

Papa gaat naar de werkkamer en komt weer naar buiten. Als hij mijn slaapkamer in loopt, begin ik te tellen. Bij twaalf houdt het hui-
len op.

Nu kan ik weer rustig ademhalen.

Woensdag 8 september,
14.27 uur

Tijdens het vierde lesuur, maatschappijleer, kwam Mrs. Lomos de klas in om me iets te vertellen. Ze is mijn decaan. Ze is zwaar opge- maakt en draagt grote, ronde oorringen. ‘Je ouders komen straks naar school voor een gesprek,’ vertelde ze. ‘Na afloop nemen ze je mee naar huis, dus na de middagmededelingen en de bel mag je ge- woon bij Ms. Dana in lokaal vijf blijven. Begin maar vast aan je huis- werk. Je wordt straks wel geroepen. Ze willen dat je erbij bent.’

Dus nu zit ik in lokaal vijf, waar ik met alle andere speciale leerlin- gen een deel van de lessen Engels volg. Ik ben namelijk autistisch en heb ontwikkelingsstoornissen. Gisteren heeft niemand gezegd dat er vandaag een gesprek zou zijn. Ik denk dat het over de elektronische baby van kunststof gaat.

Ms. Dana heeft vandaag busdienst. Door het raam zie ik haar staan. Ze heeft een oranje hesje aan en staat naast bus 74 – mijn bus. Ervoor en erachter staan nog veel meer bussen, waar lange rijen leer- lingen in stappen. In de hal maken de leerlingen die moeten sporten zich klaar om te gaan trainen. Alison Hill en Kayla Zadambidge zijn

al weg. Dat zijn de andere twee leerlingen die altijd met Larry en mij naar lokaal vijf moeten.

De bussen vertrekken meestal om halfdrie, maar drie minuten is niet genoeg om op het internet in te loggen. Ik probeer al heel lang in mijn eentje te computeren, maar ik mag de computer niet gebruiken zonder een volwassene erbij. In de tijd dat ik bij Carla en Mike woonde, heb ik Carla's laptop een keer stiekem onder mijn trui gestopt. Ik zocht een rustig plekje op in een kast en had net op Google Gloria LeBla – ingetypt, toen Carla me vond. Ze pakte de laptop van me af, en nadat ik was opgestaan, schreeuwde ze heel hard tegen me, met haar gezicht vlak bij het mijne.

Dat vond ik heel erg eng.

Dus toen ik op school een keer een werkstuk over katachtigen moest maken, probeerde ik Gloria verkoopt over het algemeen Maine Coon-katten te googelen, want daar verdient Gloria haar geld mee. Maar de juf betrapte me, en toen ik op deze nieuwe school bij mijn nieuwe adoptiegezin kwam, zeiden mijn nieuwe adoptieouders dat ik nooit op het internet mag, omdat ze me moeten beschermen. Daarna zei Maura dat zij en Brian van me houden en dat het internet gewoon 'onverstandig' is. Eigenlijk bedoelde ze dat ze het onverstandig vinden dat ik Gloria dan ga zoeken, maar dat zei ze er niet bij.

En ze heeft gelijk, want Gloria is nog steeds met mijn babypop in het appartement. Ik weet niet in welke stad het appartement ligt. Ik moet weten of ze mijn babypop gevonden heeft of dat het al te lang geleden is. Misschien ben ik wel te laat! Als ik níét te laat ben, moet ik haar vlug uit de koffer halen en heel goed voor haar zorgen, want soms gaat Gloria dagenlang weg. En er komen heel vaak mannen bij haar op bezoek. En als ze kwaad wordt, begint ze te slaan. En dat doet Donald ook als hij in de buurt is. 'Ik wilde dat ik hier vaker kon zijn, maar dat gaat niet,' zei Crystal met een C toen ik haar vertelde wat Gloria allemaal deed. 'Dus zorg alsjeblieft heel goed voor je babypop,

zoals je moeder je heeft gevraagd. Zij blijft altijd jouw baby'tje, wat er ook gebeurt.'

Ik kom weer uit mijn hersenen en begin aan mijn vingers te pulken.

Larry komt de klas in. Hij legt zijn rugzak op een tafel, zet zijn armbraces tegen de muur en gaat zitten. Armbraces zijn net zoiets als krukken, maar je maakt ze vast aan je lichaam. Met die braces ziet Larry eruit als een sprinkhaan. Hij heeft bruin haar en bruine ogen. Ik heb groene ogen. En hij zingt de hele tijd en houdt niet van wiskunde, zoals ik. 'Hallo, babe,' zegt hij.

Dus ik zeg: 'Larry, ik ben geen babe. Dat betekent eigenlijk baby, en ik ben dertien. Weet je dat nu nog niet? Dit begint irritant te worden.'

Irritant betekent dat je iets heel vervelend vindt. Net als toen Patrice voortdurend zei dat ik 'ook net een babypop' was toen ik in het appartement bij Gloria woonde. Dat zei ze toen ik haar probeerde uit te leggen dat ik moest kijken of de babypop het goed maakte. Ze greep me gewoon niet.

Larry rekt zich uit en geeuwt. 'Man, wat ben ik moe. Het was een ontzettend lange dag,' zegt hij. 'Ik moet wachten tot mijn moeder me ophaalt en me meeneemt naar de volleybaltraining van mijn zus.'

'Dan moet je ondertussen aan je huiswerk beginnen,' zeg ik, omdat Mrs. Lomos dat ook tegen mij heeft gezegd. Ik pak mijn taalboek en sla het open op bladzijde 57, waar een gedicht van Edgar Allan Poe staat.

'Ik heb geen zin,' zegt Larry. 'Ik ga op mijn Facebook-pagina kijken. Ik heb er gisteren een geopend.'

Hij staat op, steekt zijn armen weer in zijn braces en loopt naar de computer. Ik kijk hem na.

'Zit jij op Facebook?' vraagt Larry als hij bij de computer komt. Hij draait zich niet om en begint te typen.

Ik kijk naar mijn handen. ‘Nee.’

‘Dan moet je ook een pagina openen, babe.’ Hij kijkt naar me. ‘Hier, ik zal je laten zien hoe het moet. Iedereen die cool is, zit erop, snap je.’ Larry zegt voortdurend ‘snap je’. Ik denk dat het over het algemeen een uitdrukking is.

‘Ik mag niet op het internet zonder volwassene erbij,’ vertel ik.

‘O ja, dat is waar ook,’ zegt Larry. ‘Waarom mag dat niet van je ouders?’

‘Omdat Gloria op het internet zit.’

‘Wie is Gloria?’

‘Mijn biologische moeder. Ik woonde vroeger bij haar.’

Na die woorden houd ik mijn mond.

‘Is ze moeilijk te vinden?’ vraagt Larry.

Ik knik. ‘Ja,’ antwoord ik. ‘Ik heb al in drie verschillende adoptiegezinnen geprobeerd of ik haar op het internet kon vinden, maar ik word steeds onderbroken.’

‘Hoe heet ze ook weer?’ wil Larry weten.

‘Gloria,’ zeg ik. Ik merk dat ik opsta. Ik ben opgewonden en klaar voor de zoektocht, omdat ik weet dat Larry me gaat helpen.

‘Hoe nog meer?’

Ik leun naar voren en kijk over mijn brillenglazen opzij naar hem. Ik veeg mijn haar uit mijn gezicht, maar het valt terug. Had ik maar een scrunchie. ‘LeBlanc,’ zeg ik. Het is lang geleden dat de naam LeBlanc uit mijn mond is gekomen, want zo heette ik vroeger. Het is alsof ik de originele Ginny achterliet toen ik introk bij mijn adoptieouders, Brian en Maura Moon. Ik heet nu Ginny Moon, maar er zijn nog steeds stukjes van de originele Ginny over.

Je zou dus kunnen zeggen dat ik ben veranderd in de originele Ginny Moon.

‘Spel dat eens,’ zegt Larry, dus ik doe wat hij vraagt. Larry typt, stapt achteruit en wijst op de stoel. Ik ga zitten.

En dan zie ik haar.

Gloria, die me sloeg en me daarna huilend knuffelde. Gloria, die me heel vaak in het appartement alleen liet, maar me dure soorten fris gaf als we op de bank naar enge films keken. Ze zei altijd dat ze een uitgeslapen meid was, ‘wat een ander ook mocht beweren, omdat ze met vlag en wimpel was geslaagd voor de algemene-ontwikkelingstest, wat net zoveel waard was als een middelbareschool-diploma’. Als ze dat zei, zag ik in mijn hoofd altijd een vlaggenparade met majorettes en juichende mensen voor me.

Gloria, de op één na engste persoon die ik ken.

Mijn biologische moeder.

Gloria’s shirt en haar kapsel zien er over het algemeen anders uit, maar er staan in elk geval overal foto’s van Maine Coon-katten op het scherm. En Gloria heeft nog steeds een bril en is nog steeds ontzettend mager, net als ik. Ik heb haar niet meer gezien of gesproken sinds ik negen was. Toen kwam de politie me halen en zei ze tegen mij: ‘Het spijt me! Het spijt me zo, Ginny!’ Ik ben nu dertien, maar op 18 september word ik veertien. Dat is morgen over negen dagen, want:

18 september

– 9 september

= 9

En ik was negen toen ik voor het eerst bij een adoptiegezin kwam wonen

‘Babe?’ zegt Larry.

Hij praat tegen me. Ik stap uit mijn hoofd. ‘Wat?’ vraag ik.

‘Wil je kijken of ze online is en kan chatten?’

Ik ben blij, want chatten betekent praten.

Larry wijst op een stuk van het scherm. ‘Hier,’ zegt hij. ‘Klik hier maar.’

Dus ik klik, en dan zie ik een venster waarin ik kan typen.

‘Typ maar wat je tegen haar wilt zeggen,’ zegt Larry. ‘Zeg maar hoi en stel maar een vraag.’

Ik wil geen hoi zeggen. In plaats daarvan typ ik de vraag die ik aan iedereen stel en die niemand ooit begrijpt:

Heb je mijn babypop gevonden?

Vervolgens wacht ik af.

‘Je moet op “verzenden” drukken,’ zegt Larry.

Maar ik hoor hem nauwelijks, omdat de beelden van de politie en Gloria en de keuken zo snel voorbijflitsen dat ik verder niets meer zie. Ik stap weer diep in mijn hoofd. Ik zie dat Gloria’s gezicht tegen de muur wordt gedrukt en dat de politie haar daar vasthoudt. Ik zie de ingetrapte deur en het licht dat van buiten komt en twee katten die naar buiten rennen. Ik weet niet meer welke.

‘Laat mij maar,’ hoor ik Larry zeggen. ‘Ik doe het wel.’

Voor mijn neus zie ik het pijltje over het scherm bewegen. Het staat stil op de knop ‘verzenden’, en dan begin ik te tellen, want als er misschien iets gaat gebeuren, moet ik weten hoeveel tellen het duurt voordat het gebeurt, vooral als het gaat om het antwoord waar ik nu al vier jaar op wacht.

Er gaan zes tellen voorbij. Dan verschijnen er een paar woorden op het scherm, onder de vraag die ik heb getypt. Er staat:

Ben jij dat, Ginny?’

Maar dat is geen antwoord op mijn vraag. Ik wil aan mijn vingers pulken, maar dat kan niet, omdat er een vraag op het scherm staat en

ik aan de beurt ben om te typen. Daarom typ ik Ja, maar je geeft geen antwoord op mijn vraag en druk ik op 'verzenden', zoals Larry me heeft voorgedaan.

Dan knippert er weer een woord op het computerscherm. Het is getypt in hoofdletters en het schreeuwt naar me. Er staat:

JA!

En dan:

JA, WE HEBBEN JE BABYPOP GEVONDEN WAAR ZIT JE VERDOMME?!

Ik wil vragen of Gloria goed voor haar zorgt, maar mijn handen trillen nu zo erg dat ze niet doen wat ik wil. En Gloria heeft me iets gevraagd. Ik maak drie keer achter elkaar vuisten van mijn handen, stop ze tussen mijn knieën en haal ze weer tevoorschijn om te typen. In lokaal vijf met Larry.

En dan typt ze:

WIE IS LARRY WAT IS JE ADRES?

Nu pulk ik wel aan mijn vingers. Ik móét wel, want ik wil niet praten over Larry of over mijn adres. Ik wil alleen maar praten over mijn babypop. Want al heeft Gloria 'ja' en 'we hebben je babypop gevonden' gezegd, ik weet niet of dat ook echt zo is en of het goed met haar gaat. Want Gloria is 'onbetrouwbaar' en 'labiel' en zij is degene die liegt. Daarom maak ik nog twee keer vuisten van mijn handen en zeg ik tegen mezelf dat ik rustig moet ademen. Daarna typ ik: Larry is mijn vriend. Ik woon op nummer 57 in Cedar Lane, Greensbor –

Ik houd op met typen omdat ik Ms. Dana in de gang hoor. Ze is met iemand aan het praten, waarschijnlijk een andere leerkracht.

Dat betekent dat ik zo word betrappt.

‘Babe?’ zegt Larry. Hij staat achter me, en zijn stem klinkt bezorgd.

Dus ik typ ik moet stoppen, maar zodra ik op ‘verzenden’ heb gedrukt, wil ik terug naar het venster en vragen ‘Wil je heel, heel alsjeblieft mijn babypop naar me toe brengen?’, maar mijn beurt is voorbij en Ms. Dana kan nu elk moment binnenkomen.

Ik sta vlug op om van de computer weg te lopen. Dan tikt er iemand op mijn schouder, dus ik duik geschrokken in elkaar.

Ik val bijna om. Als ik zie dat het Larry is en dat niemand me pijn wil doen, laat ik mijn arm zakken en kijk ik weer naar het scherm. Daar zie ik nog iets. Er staat:

MANICOON.COM

En dan:

DAAR KUN JE ME VINDEN ALS HET MOET.

En dan:

TERINGZOOI, WAAR WACHT IK OP, IK KOM ERAAN BEN MORGEN BIJ JE.

Ik kijk de andere kant op. Nu zie ik geen beelden van Gloria, het appartement of mijn babypop. Ik zie alleen maar Larry met een van zijn armen uit een brace. Hij heeft zijn hand opgestoken en zegt: ‘Rustig aan, babe! Gaat het? Kom mee. We moeten gaan zitten en onze boeken pakken.’ Dan bijt hij op zijn lip. ‘Ik zet de computer uit,’ zegt hij. ‘Niet flippen, hè?’ Hij steekt zijn arm uit, zet een hand op de muis en klikt op het woord ‘uitloggen’. Daarna klikt hij op het kruis-

je in de bovenhoek van het scherm. Hij loopt naar zijn tafeltje en gaat zitten. Ik schuif de stoel achteruit, sta op en wrijf het vuil van mijn handen. Daarna kijk ik naar de foto van Edgar Allan Poe.

Ms. Dana komt binnen. 'Ginny, je ouders zitten klaar voor de bespreking. Ze wachten op je in de werkkamer van Mrs. Lomos.'

Ik pak mijn rugzak en loop de klas uit. In de gang zet ik het op een lopen. Tijdens het rennen strijk ik met mijn vingers over de muur. Ik heb het gevoel dat ik iets moet aanraken om niet om te vallen, en dus blijf ik rennen. Ik ben nog steeds blij, maar ook bang.

Want Gloria komt. Hier op school.

Woensdag 8 september,
14.50 uur

Papa en mama staan voor de deur van het piepkleine kamertje van Mrs. Lomos. 'Ik stel voor dat we naar de vergaderkamer gaan, Ginny,' zegt Mrs. Lomos.

Het is vijf stappen lopen naar de vergaderkamer, die aan de overkant van de gang ligt. Papa en mama gaan aan de tafel zitten, dus dat doe ik ook. 'Hoi, Ginny,' zegt mama.

'Hoi,' zeg ik terug. Mama zit met haar handen op haar dikke, ronde buik, die zo groot is als een basketbal. Papa heeft ook een dikke buik en zijn gezicht is rond, maar hij heeft geen witte baard of een neus die op een kers lijkt.

'Ginny, je ouders zijn gekomen om te praten over wat er gisteravond met de elektronische baby is gebeurd,' zegt Mrs. Lomos.

Ik blijf op mijn stoel zitten en wacht tot ze beginnen te praten, maar ze zeggen niets.

'Ze vertelden dat je haar in een koffer hebt gestopt,' zegt Mrs. Lomos. 'Klopt dat?'

'Bedoelt u de elektronische baby van kunststof?' vraag ik.

Ze kijkt me verbaasd aan. ‘Ja, natuurlijk,’ antwoordt ze.

‘Dan is het antwoord ja,’ zeg ik.

‘Waarom heb je haar in een koffer gestopt?’

Ik zorg dat mijn mond dicht is, want zo kan niemand in mijn hersenen kijken. Dan kijk ik haar over de rand van mijn bril aan. ‘Omdat ze krijste,’ leg ik uit.

‘Omdat ze krijste, leek het jou een goed idee om haar onder al je dekens te verstoppen en de koffer dicht te ritsen.’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik had mijn quilt er niet bij gestopt.’ Want mijn quilt is het enige wat ik nog heb uit het appartement. Na mijn geboorte is Gloria vanuit het ziekenhuis met mij weggelopen naar Canada, en daar heeft haar Franssprekende moeder haar geholpen die deken te maken. Ze hebben hem samen gemaakt voor mij, en voor niemand anders. Vroeger wikkelde ik mijn babypop er altijd in.

‘Oké, dus niet al je dekens, maar waarom probeerde je haar niet te troosten?’ wil Mrs. Lomos weten.

‘Ik heb mijn best gedaan om de elektronische baby van kunststof te troosten,’ zeg ik. ‘Ik zei “Stil maar, stil maar”, precies zoals het hoort, en ik probeerde haar mijn vinger te geven, maar het gaatje in haar mond ging niet open. Ik heb haar ook een flesje gegeven.’

‘Hielp dat ook niet?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Heb je ook andere dingen geprobeerd om haar stil te krijgen?’ vraagt papa.

Om te zorgen dat niemand naar binnen kan kijken, houd ik mijn mond weer dicht. Weer schud ik mijn hoofd.

Want liegen is iets wat je met je mond doet. Een leugen is iets wat je zegt.

‘Weet je het zeker?’ vraagt hij. ‘Denk eens diep na.’

Dus ik denk diep na. Over mijn mond dichthouden.

‘Ginny, er zit een computertje in de elektronische baby,’ vertelt

Mrs. Lomos. 'Dat houdt bij hoe vaak de baby wordt gevoed en verschoond en hoelang ze huult. Het houdt zelfs tikken en rammelingen bij.'

Ze kijken alle drie naar mij. Allemaal. Mijn adoptiemoeder zit naast mijn adoptievader aan de andere kant van de tafel en houdt haar hand op haar grote, ronde buik. Ik weet niet wat rammelingen zijn, maar niemand heeft mij iets gevraagd, dus ik houd mijn mond stijf dicht.

Papa haalt een briefje tevoorschijn. 'Volgens de computer is de pop drieëntachtig keer geslagen en vier keer flink door elkaar geschud,' zegt hij, het papiertje neerlegend. 'Ginny, heb je de baby geslagen?'

'De elektronische baby van kunststof,' zeg ik, al is het een vaste regel dat ik andere mensen niet mag verbeteren.

'Het maakt niet uit of het een echte baby was,' zegt hij. 'We wilden dat je je best deed om voor haar te zorgen. We kunnen niet –'

'Brian,' zegt mama. Ze kijkt naar mij en zegt: 'Ginny, je mag baby's niet slaan of door elkaar schudden. Ook baby's van kunststof niet. Begrijp je dat?'

Ik vind mijn adoptiemoeder echt heel lief. Ze helpt me 's avonds na het eten met mijn huiswerk en legt me dingen uit die ik niet snap. En als ik uit school kom, spelen we samen halma op een stervormig bord. Daarom zeg ik: 'Toen ik in het appartement bij Gloria was –'

'We weten wat er in het appartement is gebeurd,' onderbreekt ze me. 'En we vinden het heel erg dat ze je heeft geslagen. Maar je mag baby's nooit pijn doen. Daarom vinden we het een goed idee als je weer naar Patrice gaat. Zij gaat je helpen om een lieve grote zus te worden.'

Patrice is therapeute. Hechtingstherapeute. Sinds de adoptie in juni heb ik haar niet meer gezien. Daarvoor woonde ik met mijn adoptieouders al een jaar in het Blauwe Huis. Toen ben ik ook begonnen op mijn nieuwe school.

Dat doet me eraan denken dat Gloria op dit moment naar me onderweg is. Ik weet niet hoelang het duurt voordat ze hier is. Ik weet niet of ze er al is voordat ik naar Patrice ga. En dat is belangrijk, want ik moet weten wanneer dingen gaan gebeuren, omdat ik dan kan tellen en op mijn horloge kan kijken en kan zorgen dat alles gaat zoals het hoort.

Ik pulk driftig aan mijn vingers.

‘Wanneer ga ik naar Patrice?’ vraag ik.

‘We gaan haar vandaag bellen om te vragen wanneer ze tijd heeft,’ antwoordt mama. ‘Waarschijnlijk begin volgende week, als dat in haar schema past. Ik durf te wedden dat ze voor jou wel tijd heeft.’